

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **O. D.**, zastoupený JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2012, č. j. 32 Az 34/2011 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokátky JUDr. Dagmar Kláskové **se určuje** částkou 2904 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 16. 3. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Za důvod žádosti označil především obavy z pronásledování na Ukrajině ze strany blíže neupřesněných osob a vyjádřil přání chránit svou osobní bezpečnost. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany taktéž poukázal na své zdravotní potíže.

Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2011, č. j. OAM-86/ZA-ZA06-K01-2011, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neudělil.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2012, č. j. 32 Az 34/2011 - 51, zamítnuta.

Krajský soud dospěl k závěru, že se žalovaný případem žalobce podrobně zabýval a posuzoval jeho případ na pozadí objektivních informací o zemi původu, přičemž žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky aktivní, a

proto nebylo možné dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu.

V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výpovědi žalobce bylo totiž zřejmé, že svou vlast opustil za účelem výdělků v zahraničí (opakovaně od roku 2001). Žalobce dle krajského soudu v průběhu správního řízení sám několikrát potvrdil, že si žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého dalšího pobytu, když v průběhu více jak tří let od vstupu na území ČR v roce 2008 selhaly všechny jeho pokusy k získání legálního pobytu poté, co mu byl odebrán cestovní pas, v němž se nacházelo i pracovní vízum. Obavy z návratu na Ukrajinu nebyl žalobce schopen konkretizovat. Dával je do souvislosti se svými potížemi v České republice, kdy byl v roce 2009 po dobu asi tří měsíců zadržován ve sklepě skupinou lidí (mělo se jednat o Čechy nebo Slováky), pro kterou musel pracovat a jež mu zabavila pas a fyzicky ho napadla. Obavu z těchto neznámých osob má i proto, že někdo po jeho manželce na Ukrajině požadoval úhradu jeho údajného dluhu z podnikání. Žalobní tvrzení o obavách z mocenské ekonomické skupiny, když žalobce nebyl schopen členy této skupiny identifikovat, považoval krajský soud za nadnesené. Dle krajského soudu žalovaný k takto vágním tvrzením žalobce správně konstatoval, že soukromé osoby mohou být původcem pronásledování pouze tehdy, lze-li prokázat, že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. S odkazem na informace o zemi původu žalovaný vyjmenoval, na které orgány a případně nevládní organizace je možné se na Ukrajině obrátit s žádostí o pomoc. Krajský soud dodal, že institut mezinárodní ochrany neslouží jako prostředek ochrany před činností různých skupin působících na území České republiky, s jejichž aktivitami žalobce spojuje své potíže.

Pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) u žalobce zjevně nebyl dán důvod. Udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je pak dle krajského soudu na úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Dle krajského soudu bylo rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu v souladu se zákonem. Žalovaný měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalovaný v této souvislosti hodnotil i zdravotní stav žalobce doložený lékařskými zprávami. Zdravotní stav žalobce nelze považovat za bezprostředně ohrožující život. Žalovaný přihlédl k možnostem léčby na Ukrajině, tak jak o nich žalobce sám hovořil, a rovněž k přístupu žalobce k vlastnímu zdraví. Příslušnou žalobní námitku považoval krajský soud za nedůvodnou a obecnou, když žalobce nevyvrátil závěry žalovaného, tj. nedoložil, že by se pravidelně léčil, docházel na vyšetření a kontroly. Žalobce dle krajského soudu nenabídl žádné důkazy, z nichž by bylo možné uvažovat o důvodech hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

Dle krajského soudu nebyly splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Smyslem doplňkové ochrany dle tohoto ustanovení je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky

pokračování

těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z taxativně uvedených důvodů neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný podle názoru krajského soudu vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobce nevyslovil žádné konkrétní obavy pro případ návratu. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud konečně konstatoval, že rovněž nebyly zjištěny důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny).

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, kterou opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné v důsledku nesprávného posouzení právní otázky. Zároveň skutková podstata, z níž správní orgán vyšel, nemá oporu ve spisech a soud tak měl rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“); žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, neopatřil si za účelem zjištění skutečného stavu věci nezbytné podklady pro rozhodnutí.

V souvislosti s posouzením splnění podmínek pro poskytnutí mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů, popř. doplňkové ochrany se žalovaný nedostatečně zabýval zdravotním stavem stěžovatele a nemožností vrátit se do země původu pro obavy o život a zdraví. Ačkoli stěžovatel poukazoval na faktickou nemožnost obstarat si doklady k prokázání svých tvrzení, žalovaný potřebnou iniciativu sám nevyvinul a účelově využil omezených možností stěžovatele. Nadto stěžovatel považuje zjištění žalovaného ohledně situace na Ukrajině za neúplné a příliš obecné.

Ohledně posouzení, zda byly naplněny podmínky pro udělení humanitárního azylu, žalovaný blíže neuvedl, jaké skutečnosti zjistil, a omezil se na obecné konstatování s odvoláním na lékařskou zprávu předloženou stěžovatelem. Problémy se získáním aktuální lékařské zprávy a možnosti léčby žalovaný zcela pominul. Krajský se k věci vyslovil pouze v tom smyslu, že udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a že stěžovatel nenabídl důkazy k prokázání svých tvrzení.

Žalovaný i krajský soud stěžovateli vytkli nepředložení důkazů, aniž by zohlednili, že stěžovatel nemá faktické ani finanční možnosti si dané důkazy obstarat. Žalovaný ani krajský soud nepřistoupili k možnosti prověření zdravotního stavu. Stěžovatel je tak toho názoru, že uvedené skutečnosti jsou porušením zásady individuálního přístupu a žalovaný v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důsledku neúplného skutkového zjištění pak došlo i k nesprávnému posouzení právní otázky.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na správní spis, zejména pak na podání a výpovědi, které sám stěžovatel učinil během správního řízení, a na obsah svého rozhodnutí. Kasační námitky stěžovatele jsou obdobné námitkám vzneseným v žalobě, přičemž k nim se žalovaný vyslovil již v řízení před krajským soudem

a krajský soud je ve svém rozsudku zohlednil. Žalovaný poukázal na to, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je udělení humanitárního azylu předmětem absolutní volné úvahy správního orgánu. Správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Žalovaný dle svého názoru všechny rozhodné skutečnosti zjistil a nedovodil, že by byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu. Námitky stěžovatele tak žalovaný považuje za nedůvodné.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publikované pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelem ani skutečnosti, které

pokračování

vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

Stěžovatel proti tomuto závěru namítá, že došlo k nesprávnému posouzení jeho žádosti z hlediska humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Neudělení ostatních forem mezinárodní ochrany stěžovatel nezpochybňuje.

Ve věci Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Pokud jde o posouzení žádosti o udělení mezinárodního ochrany z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je třeba vycházet z tvrzení stěžovatele, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozila vážná újma na zdraví či dokonce na životě ze strany osob, které nemůže blíže specifikovat, přičemž se domnívá, že by se ho pokusila zabít skupina, pro kterou musel v České republice pracovat, nebo možná určití lidé z Liberce, resp. lidé, kteří vyhrožovali jeho manželce kvůli údajným dluhům z podnikání. Stěžovatel dle svých slov nežádá o azyl na dobu neurčitou, ale jen na určitý čas (jeden až dva roky), dokud se na věc nezapomene, poté by se mohl domů vrátit. V České republice by se chtěl na danou dobu „schovat“, protože věří, že tu bude spíše zajištěna jeho bezpečnost, dodržují se tu lidská práva, na Ukrajině ne; přesto se o svou bezpečnost obává i v České republice. „Mafiáni“ mu totiž řekli, že nemají problém si ho kdekoli najít, ať již na Ukrajině nebo v České republice; mají lidi všude, i na cizinecké policii.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz).

Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění - srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle § 2 odst. 9 zákona o azylu, „prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a k otázce dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny

účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73, www.nssoud.cz).

Stěžovatel ve správním řízení uváděl, že před svým odchodem z Ukrajiny neměl s tamními státními orgány a bezpečnostními složkami žádné problémy. Taktéž pouze v obecné rovině uváděl, že ukrajinským státním orgánům v případě nuceného návratu nedůvěřuje. Tuto subjektivní obavu nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu bez dalšího považovat za okolnost, která odůvodňuje jeho rezignaci na využití ochrany ukrajinského státu. Je možné v obecné rovině konstatovat, že ukrajinský právní systém poskytuje obětem kriminální činnosti či hrozeb právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 Azs 8/2011 - 69, www.nssoud.cz). Pokud jde o možnosti ochrany v případě stěžovatele, již žalovaný i krajský soud zdůraznili, že z adresných zpráv, které si k této otázce žalovaný obstaral, nevyplývá, že by ukrajinské státní orgány zjevně nebyly schopny či ochotny poskytnout stěžovateli před případnými útoky adekvátní ochranu, pokud by ji stěžovatel vyhledal. Z daných podkladů rovněž vyplývá, že stěžovatel může využít i pomoci nevládních organizací, které na Ukrajině působí, popř. se může obrátit na místní soudy. Tyto podklady stěžovatel problematizoval pouze obecným tvrzením, že se v nich nepíše o problémech běžných lidí a blíže se vyjadřovat nechtěl.

S ohledem na uvedené je zřejmé, že v případě stěžovatele není splněna jedna z kumulativních podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, tedy, že žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu. Závěr žalovaného i krajského soudu, podle něhož stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení této formy mezinárodní ochrany, tak lze považovat za správný.

Pokud jde o námitku směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz).

Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném

pokračování

rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

Stěžovatel neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Žalovaný v této souvislosti v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel sám v rámci pohovoru ze dne 31. 3. 2011 uvedl, že „doma bych mohl mít prakticky, jako válečný veterán, vše. Kvalitní bezplatnou lékařskou péči, vojenský důchod. Mám i materiální zabezpečení, vybavený dům“. Kvalitou zdravotní péče na Ukrajině se žalovaný zabýval na základě příslušných informací Ministerstva zahraničních věcí.

Pokud stěžovatel poukazuje na to, že si žalovaný za účelem zjištění úplného skutkového stavu nezajistil podklady vztahující se ke zdravotnímu stavu stěžovatele, přičemž stěžovatel sám nemá faktické ani finanční možnosti si dané důkazy obstarat, je třeba uvést rovněž následující: v azylovém řízení má žadatel vedle povinnosti tvrzení i povinnost důkazní. V řízení před žalovaným stěžovatel tvrdil, že „má problémy s hlavou“, deprese, problémy s pamětí a horší se mu zrak. Ve věci předložil pouze zdravotní záznam ze dne 9. 3. 2011. V pohovoru provedeném dne 31. 3. 2011 pak uvedl, že jej čeká vyšetření u neurologa, z pohovoru ze dne 26. 10. 2011 však vyplynulo, že dané vyšetření nepodstoupil, a sdělil „nemám na to čas, nemám na to peníze, jsem pořád v práci“. K této skutečnosti žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žadatel o mezinárodní ochranu je ze zákona zdravotně pojištěn, po dobu jednoho roku od podání žádosti o mezinárodní ochranu mu zákon pracovat zakazuje a mohl využít ubytování v azylovém středisku; stěžovatel tak lékařské ošetření a příslušné podklady pro azylové řízení získat mohl. Z uvedeného také vyplývá, že zdravotní stav stěžovateli umožňoval pracovat a jeho situace mu rovněž umožňovala předložit potřebné podklady. Z uvedených skutečností rovněž vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, obdobně jako ve svém usnesení ze dne 31. 8. 2012, č. j. 8 Azs 18/2012 – 46, www.nssoud.cz, že je zřejmé, že stěžovatelův zdravotní stav ve spojení s úrovní zdravotní péče na Ukrajině (včetně úrovně tvrzené stěžovatelem) nesplňuje velmi přísné podmínky, které Evropský soud pro lidská práva stanovil pro tzv. „humanitární případy“ v rozsudcích ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/96, či ze dne 27. 5. 2008, *N. proti Spojenému království*, stížnost č. 26565/05 (srov. také např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 24. 6. 2003, *Arcila Henao proti Nizozemsku*, stížnost č. 13669/03, či ze dne 25. 11. 2004, *Amegnigan proti Nizozemsku*, stížnost č. 25629/04). K porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by v tzv. „humanitárních případech“ mohlo dojít pouze tehdy, pokud by žadatel o mezinárodní ochranu trpěl závažnou nemocí a zároveň by nedostatečnost

zdravotní péče v zemi původu dosahovala takové úrovně, kterou by bylo možné označit za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, www.nssoud.cz).

S ohledem na uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou JUDr. Dagmar Kláskovou, která mu byla ustanovena krajským soudem již v řízení o žalobě; toto zastoupení pokračovalo i v následném řízení o kasační stížnosti. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokátky a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a dále částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 2904 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. července 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu